

בבית המשפט העליון

רע"ב 8114/18

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: טימור איבדוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בנצרת בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים נצרת בתיק
עתא 018779-08-18 שניתנה ביום 17.10.2018 על ידי כבוד
השופט י' בן-חמו

תאריך הישיבה: י"ד בכסלו התשע"ט (22.11.2018)

בשם המבקש: עו"ד שלומי שרון

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט י'
בן-חמו) מיום 23.10.2018 (עת"א 18779-08-18 אבדאייב נ' שרות בתי הסוהר),
בגדרה נדחתה עתירת המבקש להקל בהגבלות החלות על חופשותיו.

1. המבקש הינו אסיר המרצה עונש של 42 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של
קשירת קשר וגרימת חבלה חמורה. הוא החל לרצות את עונשו ביום 4.7.2016 ומועד
שחרורו הוא ה-3.1.2021. עד כה יצא המבקש למספר חופשות בתנאים מגבילים שכללו
הרחקה מהערים עכו ונהריה, ועל כן בילה את חופשותיו באזור כרמיאל. לאחר שנודע
למבקש כי ההרחקה מעכו לא הוחלה על אסיר אחר, שהורשע יחד עמו במסגרת אותו
כתב אישום (להלן: איסקוב), הגיש המבקש ביום 8.8.2018 עתירת אסיר ובה בקשה
להשוות את תנאי חופשותיו לאלו של איסקוב, כך שיתאפשר למבקש לבלות את
חופשותיו בבית אמו בעכו.

בחוות דעת שהגישה משטרת ישראל במסגרת העתירה, הובהר כי ההרחקה
הוחלה מכיוון שקורבן העבירה מתגורר בנהריה, בקרבת העיר עכו. עוד צוין כי
ההרחקה חלה גם על נאשם נוסף שהורשע במסגרת כתב האישום. בנוגע להשוואה
לאיסקוב, הוסבר בחוות הדעת כי חלקו של האחרון "היה מינורי הוא שימש כנהג ולא
ידע כלל על כוונתם (של המבקש והנאשם הנוסף – י"ע) לפגוע פיזית בקורבן". ברם,

לפי הכרעת דינו וגזר דינו של איסקוב, ידע האחרון על הכוונה לפגוע בקורבן ועל מימושה, ואף מילט את הפוגע מהזירה.

2. בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 17.10.2018, טען ב"כ המבקש כי השוני בתנאים בין המבקש לאיסקוב מעיד על הפליה אסורה, במיוחד לאור העובדה שחוות הדעת של המשטרה התבססה על נתונים שגויים. עוד נטען כי אין טעם בהרחקת המבקש מעכו, מכיוון שתנאי מעצר הבית בהם הוא מצוי בחופשותיו מנטרלים כל חשש אפשרי למסוכנות. בנוסף, נטען כי קיים חוסר סבירות בהחלטה להרחיק את המבקש מעכו עצמה אך לאפשר לו לשהות בקרבה לעיר, באזור כרמיאל. המשיבה, בתגובה, סברה כי הטעות בחוות הדעת המשטרתית אינה "יורדת לשורש העניין", מכיוון שחוות הדעת לא התבססה רק על שאלת ידיעתו של איסקוב, אלא גם על חלקו המינורי בעבירה עצמה ועל עונשו המופחת ביחס לזה של המבקש.

בהחלטתו מיום 23.10.2018 דחה בית המשפט קמא את עתירת המבקש. בית המשפט הכיר בחוסר התאימות שבין חוות הדעת המשטרתית לבין ההכרעות בעניינו של איסקוב, אך הדגיש כי עדיין קיים הבדל בין חלקו של איסקוב בעבירה לבין זה של המבקש והנאשם השלישי (כך, לדוגמה, לאיסקוב לא יוחס כל מגע בכלי הנשק לפני האירוע או לאחריו). עוד צוין כי בעוד שהמבקש והשותף השלישי נדונו ל-42 ול-65 חודשי מאסר, בהתאמה, נדון איסקוב ל-27 חודשי מאסר (שהופחתו בהמשך ל-21 חודשים, בע"פ 6846/17 איסקוב נ' מדינת ישראל (7.12.2017)). על כן, קבע בית המשפט כי קיים שוני רלוונטי בין המבקש לבין איסקוב, וכי ההרחקה מעכו אינה הגבלה בלתי סבירה.

3. החלטה זו היא מושא בקשת רשות הערעור שלפניי. המבקש הדגיש כי הוא מצוי "בסיומו של הליך שיקומי מוצלח במיוחד", וחזר על טענתו לפיה לא קיים שוני מהותי בינו לבין איסקוב. המבקש הוסיף כי בית המשפט קמא שגה בכך ש-"יצק נימוקים אלטרנטיביים מטעמו אל תוך הריק שנוצר בחוו"ד המשטרה", אשר התבססה בתורה על עובדות שגויות.

4. דין הבקשה להידחות ללא צורך בתגובה.

כלל ידוע הוא כי רשות ערעור על עתירת אסיר תינתן רק במקרים החורגים מנסיבותיו הפרטניות של המבקש (רע"ב 509/15 נחושטן נ' שירות בתי הסוהר (12.4.2015)). הבקשה שלפניי אינה מעלה נסיבות מיוחדות כלשהן, ואף לפי הגישה המרחיבה אינני סבור כי קיימת עילה להיעתר לה (רע"ב 425/09 פריניאן נ' פרקליטות

המדינה, פסקה 3 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) גרוניס (11.3.2009)). המבקש אמנם ניסה ליצוק תוכן עקרוני אל תוך עניינו הפרטי, בטענה שבית המשפט קמא העלה נימוקים עצמאיים משלו, אך לא מצאתי בטענה זו ממש. בית המשפט ציין במפורש כי למרות הבעייתיות בחוות הדעת המשטרית, "לא יכולה להיות מחלוקת בדבר שוני בחלקו של אותו שותף לעומת העותר כאן והשותף השלישי" – דהיינו, הגם שחוות הדעת כללה שגיאה בעניין ידיעתו של איסקוב, חלקו של האחרון בעבירה אכן היה "מינורי", כאמור בחוות הדעת. בנסיבות אלו אין לומר כי בית המשפט קמא "שם עצמו בנעלי משטרת ישראל", כטענת המבקש, ואף לא שהחלטתו מבוססת על נתונים שגויים או בלתי מדויקים.

למעלה מן הצורך, אציין כי דין הבקשה להידחות אף לגופה. בעיניי, יש בשוני המהותי שבין המבקש לאיסקוב כדי לאיין את טענת ההפליה בין השניים, ולא השתכנעתי כי הרחקתו של המבקש מעכו ומנהריה נגועה בחוסר סבירות כלשהו.

5. אשר על כן, הבקשה נדחית אף מבלי שנתבקשה תגובה.

ניתנה היום, י"ד בכסלו התשע"ט (22.11.2018).

ש ו פ ט